

Arrest

nr. 76 752 van 8 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 29 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 maart 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2012 om 15 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C.- FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat zij op 27 juli 2011 een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland.

1.2. Op 20 februari 2012 wordt het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin II-verordening), positief beantwoord door de Duitse bevoegde dienst.

1.8. Op 29 februari 2012 wordt de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.I.

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (1) toekomt, met toepassing van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 19/12/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde op 15/12/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Iranese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23/07/1974.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 19/12/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België reeds asiel had gevraagd in Duitsland op 27/07/2011. Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 10/02/2012 verklaart betrokkene dat hij in juli 2011 uit Iran vertrok en via Turkije en Griekenland naar Duitsland reisde waar hij op 25/07/2011 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaart dat hij er geen asiel vroeg maar dat zijn vingerafdrukken er wel werden genomen. Uit het Eurodacrapport blijkt echter dat er wel degelijk een asielaanvraag werd ingediend. Betrokkene verklaart verder dat hij van 25/07/2011 tot 11/12/2011 in een gesloten centrum verbleef. Vervolgens zou hij zijn vrijgesteld en zou hij op 15/12/2011 Duitsland hebben verlaten en naar België zijn gekomen.

Rekening houdend met de beschikbare informatie werd op 13/02/2012 een terugnameverzoek op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 20/02/2012 weten dat het verzoek wordt ingewilligd op basis van art 16te van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening).

Betrokkene geeft aan dat hij zijn asielaanvraag in België wou indienen omdat zijn broers in België verblijven. Nazicht in het administratief dossier doet blijken dat betrokken inderdaad drie broers heeft die in België verblijven. Zijn ene broer H. (ov (...)) is erkend vluchteling, zijn twee andere broers H. (ov (...)) en N. (Ov (...)) hebben de Belgische nationaliteit. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en zijn eigen gezin heeft dat nog in Iran verblijft. De familieleden van betrokkene in België maken geen deel uit van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin II Verordening In verband met zijn gezondheid verklaart betrokkene dat hij nog steeds verzorging nodig heeft voor de schotwonden die hij heeft opgelopen in Iran. Betrokkene verklaart dat hij om deze reden ook de steun van zijn broers nodig heeft. Om deze verklaringen te staven legt betrokkene enkele medische attesten voor (dd 16/12/2011 dd 28/01/2012 dd 28/01/2012). Er zijn echter geen redenen om aan te nemen dat Duitsland de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en meer bepaald art 15 (gezondheidszorg) niet zou naleven noch dat betrokkene in Duitsland niet de nodige zorg en

ondersteuning zou kunnen genieten. Er zijn in dit geval geen aanwijzingen dat betrokkene bij een overdracht naar Duitsland zou blootgesteld worden aan een behandeling die in strijd is met art 3 EVRM. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen gezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een Vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat verantwoordelijk voor zijn asielaanvraag zouden kunnen rechtvaardigen. Duitsland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Duitsland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Duitsland risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten. (2)”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel wordt onder meer de schending opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. Het middel luidt als volgt :

“1. Overwegende dat de bestreden beslissing melding maakt van het feit dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor de asielaanvraag van verzoeker, maar dat op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-verordening verzoeker moet worden teruggewezen naar Duitsland om er zijn asielverzoek te behandelen;

Dat de bestreden beslissing stelt dat er geen redenen zijn om te stellen dat België wel verantwoordelijk zou zijn voor het asielverzoek van betrokkene;

Dat verzoeker niet betwist dat hij effectief in Duitsland was voor zijn afreis naar België;

Dat hij er gedurende vier maanden in detentie heeft gezeten;

Dat hij heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in België wilt blijven voor de behandeling van zijn asielverzoek omwille van volgende redenen;

- Zijn drie broers wonen in België

- Hij heeft in Duitsland in detentie gezeten

- Hij heeft medische verzorging nodig;

Dat hij zich verschillende keren heeft aangeboden bij DVZ in het kader van zijn asielprocedure;

2. Overwegende dat bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoeker geen kritiek heeft geuit op het asielsysteem in Duitsland en dat derhalve niets zou wijzen op het feit dat een overdracht van verzoeker naar Duitsland een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM;

Dat verzoeker in dit verband verwijst naar het onderdeel van het arrest MSS van 21.01.2011 (EHRM):

“351. Furthermore, the Court notes that the procedure followed by the Aliens Office in application of the Dublin Regulation left no possibility for the applicant to state the reasons militating against his transfer to Greece. The form the Aliens Office filled in contains no section for such comments (see paragraph 130 above).

352. In these conditions the Court considers that the general situation was known to the Belgian authorities and that the applicant should not be expected to bear the entire burden of proof. On the contrary, it considers it established that in spite of the few examples of application of the sovereignty clause produced by the Government, which, incidentally, do not concern Greece, the Aliens Office

systematically applied the Dublin Regulation to transfer people to Greece without so much as considering the possibility of making an exception."

Dat, ook al werd dit onderdeel van de vragenlijst van DVZ inzake Dublinprocedures aangepast ten gevolge van deze rechtspraak, er toch op dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker op een dergelijk verhoor niet voorbereid is en dat er geen raadsman aanwezig is;

Dat in casu heeft verzoeker aangegeven dat hij gedurende vier maanden in detentie was in Duitsland, dat zijn familie (drie broers) in België aanwezig zijn en dat hij medische verzorging nodig heeft;

Dat verzoeker heeft aangegeven welk zijn persoonlijke ervaring was, namelijk te weten dat hij vier maanden in detentie was in Duitsland, dat hij medische opvolging nodig heeft en dat hij de aanwezigheid van zijn broers nodig heeft: Dat zelfs indien de tegenpartij ervan uitgaat dat er geen schending is van artikel 3 EVRM omdat verzoeker geen persoonlijke ervaringen zou hebben medegedeeld die een schending inhouden, en er dus geen reden is om aan te nemen dat een overbrenging naar Duitsland geen schending zou zijn van artikel 3 EVRM, dan is de interpretatie door de tegenpartij gegeven aan artikel 3 EVRM te restrictief;

Dat de rechtspraak van het EHRM stelt dat indien verzoeker aantoont dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming optreedt wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM, 26.02.2008, Saadi/Italië, § 132);

Dat het EHRM niet vereist dat verzoekende partij het bestaan kan aantonen van bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de bescherming geboden door artikel 3 EVRM illusoir zou maken; Dat dit wordt bepaald in het licht van het relaas van verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM, 04 12 2008, Y/Rusland, 80, EHRM 23 05 2007, Salah — Sheekh/Nederland § 148);

Dat verzoeker wel degelijk heeft aangehaald dat hij opgesloten heeft gezeten in Duitsland en dat dat hij medische verzorging nodig heeft; Dat verzoeker deel uitmaakt van de groep personen die internationale bescherming vraagt; Dat deze groep is gedefinieerd en men kan op basis van de verslagen die hieronder worden aangehaald ervan uitgaan dat deze precieze groep in Duitsland systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen; Dat niet betwist wordt door de tegenpartij dat verzoeker een asielzoeker is uit Iran en dat hij teruggevoerd moet worden naar Duitsland; Dat de MSS rechtspraak hieromtrent heeft gesteld:

"251. The Court attaches considerable importance to the applicant status as an asylum seeker and as such a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection (see, mutatis mutandis, Orsus and Others v. Croatia [GC]. no. 15766/03, § 147, ECHR 2010-....). It notes the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive. [...]

254. It observes that the situation in which the applicant has found himself particularly serious. He allegedly spent months living in a state of the most extreme poverty, unable to cater for his most basic needs: food, hygiene and a place to live. Added to that was the ever-present fear of being attacked and robbed and the total lack of any likelihood of his situation improving. It was to escape from that situation of insecurity and of material and psychological want that he tried several times to leave Greece.

255. The court notes in the observations of the Council of Europe Commissioner for Human Rights and the UNHCR, as well as in the reports of non-governmental organisations (see paragraph 160 above, that the situation described by the applicant exists on a large scale and is the everyday lot of a large number of asylum seekers with the same profile as that of the applicant. For this reason the court sees no reason to question the truth of the applicant's allegations."

Dat Uw rechtspraak, en meer bepaald de arresten van de algemene vergadering van 17.02.2011 en meer bepaald nummer 56.203, arrest uitgesproken na het MSS arrest hier ook van toepassing is, Dat het Hof van Justitie van de Europese unie in zaken C411/10 N.S versus Secretary of State of het Home department en C-493/10, M.E. e.a. versus Refugee applications Commissioner Minister for Justice Equality and Law Reform heeft gesteld (21.12.2011):

“94. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen. [...]

106. Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke” lidstaat in de zin van verordening 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)

Dat Uw Raad deze motivering ook heeft toegepast in een recent arrest inzake een Dublin terugwijzing naar Malta (arrest 72.824 van 06.01.2012); Dat in dit geval immers werd geoordeeld dat, ondanks het feit dat het administratief dossier geen gegevens bevatte over persoonlijke belevenissen van verzoeker in Malta, de tegenpartij niet onwetend en onkundig kon zijn over de bestaande informatie en verslagen van NGO's met betrekking tot de tekortkomingen van het Maltees systeem;

3. Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat tegenpartij rekening dient te houden met alle elementen die betrekking hebben tot de zaak; Dat de motiveringsplicht inhoudt dat als verzoeker elementen heeft aangebracht waarom zijn terugkeer een schending zou zijn van artikel 3 EVRM, het onvoldoende is, zoals de tegenpartij dit nochtans doet, te stellen dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat “Duitsland de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en meer bepaald artikel 15 (gezondheidszorg) niet zou naleven, noch dat betrokkene in Duitsland niet de nodige zorg en ondersteuning zou kunnen genieten.”

Dat de tegenpartij deze bewering niet staft met concrete informatie omtrent de situatie in Duitsland, maar enkel en alleen uitgaat van het zogenaamde vertrouwensbeginsel dat Duitsland als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde verdragen als België; dat er dus geen aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren;

Dat echter erop dient te worden gewezen dat enerzijds verzoeker in België een kopie heeft verkregen van de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen inzake zijn binnenkomst in Duitsland, waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden voor illegale binnenkomst en het aanwenden van valse identiteitsdocumenten bij binnenkomst, en dit ondanks het feit dat hij een asielaanvraag had ingediend bij de Duitse autoriteiten (Amtsgericht Nürtingen, geschäftsnummer 13 Ds 30 Js 64498/11 van 30.11.2011 zie bijlage 9);

Dat dit een bevestiging is van het feit dat verzoeker werd veroordeeld in Duitsland, ondanks zijn hoedanigheid van asielzoeker, en dat hij in die hoedanigheid het Duits grondgebied had betreden (asielaanvraag van 27.07.2011, volgens Eurodac gegevens);

Dat verzoeker anderzijds medische stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij verzorging nodig heeft; Overwegende dat bovendien verzoeker bij zijn passages bij de DVZ verschillende malen medische attesten heeft laten zien, met betrekking tot zijn situatie; Dat het twee attesten betreffen aangaande zijn psychologische opvolging in België door psychologe S.O.(...) (psychologe die de Koerdische taal machtig is) alsmede een attest van Dr.V.M. (...) d.d. 28.01.2012 die stelt dat verzoeker verder neurologisch onderzoek moet ondergaan: “mise au point neurologique complète suite à son traumatisme crâniens lors de son accident en Iran en juillet 2010”;

Dat zijn psychologe stelt dat verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van posttraumatische stress syndroom en dat:

“Actuellement il est en train de préparer un dossier pour introduire une demande de réfugié politique, mais a peur qu'on va à nouveau l'interner dans un camp ou dans un milieu fermé. Monsieur A.I (...) souffre de l'état de stress posttraumatique sévère. (attest dd. 16.12.2011)

« L'Etat dans lequel M.A. (...) se trouve nécessite qu'il ne soit jamais laissé seul. Il a besoin du support des gens qu'il a confiance. Pour cette raison je pense qu'il soit nécessaire qu'il reste dans la maison de son frère où il est hébergé actuellement.(attest dd. 28.01.2012) ».

Dat DVZ op deze elementen die door verzoeker naar voren werden geschoven geen antwoord geeft met betrekking tot zijn detentie in Duitsland. Dat met betrekking tot de medische verzorging wordt gesteld dat ervan kan worden uitgegaan dat Duitsland de minimumnormen van richtlijn 2003/9/EG respecteert;

4. Overwegende dat met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Duitsland en het naleven van de minimumnormen inzake de asielprocedure, verzoeker wenst erop te wijzen dat verschillende rapporten de zeer problematische situatie aankaarten in Duitsland.

Dat verzoeker hieromtrent wenst aan te halen:

Pro Asyl: abschiebungshaft Deutschland (januari 2012, zie bijlage 10) concludeert dat het Duits systeem strijdig is met de Europese regelgeving (Deutschland hintergeht EU-Richtlinie)

“Umgang mit Traumatisierung: Vielfach werden Menschen mit einer Traumatisierung in Abschiebungshaft genommen, da dieses Krankheitsbild in den Haftfähigkeitsuntersuchungen nicht berücksichtigt wird oder Symptome erst in der Haft, gegebenenfalls auch durch die Haft, auftreten. Das Vorliegen einer Traumatisierung wird in der Regel in den Haftanstalten nicht weiter beachtet, sofern es sich nicht deutlich auf die Haftfähigkeit auswirkt. In Leipzig gibt es die Möglichkeit der psychologischen Einzelbetreuung. In Nürnberg kann nach vorheriger Anmeldung ein Therapeut von aussen Inhaftierte in der Haftanstalt aufsuchen. In München wird die zuständige Abteilung der Uniklinik oder Refugio angefragt. In Neuss arbeitet eine Sozialarbeiterin des Sozialdiensts katholischer Frauen mit psychotraumatologischer Zusatzausbildung. In Hamburg ist der Anstaltsleiter Psychologe und begutachtet selbst das Krankheitsbild — eine problematische Doppelrolle. Auch in Frankfurt steht der anstaltseigene Psychologe zur Verfügung. Grundsätzlich ist der Zugang von unabhängigen Fachgutachtern / Fachärzten äusserst schwierig. Eine Therapie von traumatisierten Menschen erfolgt in keiner der angefragten Haftanstalten“ (pagina 8 rapport in bijlage)

(Vrije vertaling van onderliggende passages: Aan het voorkomen van trauma wordt in het algemeen in de detentiecentra geen verdere aandacht besteedt. Fundamenteel is de toegang tot onafhankelijke vakartsen uiterst moeilijk. Een therapie voor getraumatiseerde mensen wordt in geen van de onderzochte detentiecentra gevolgd.)

“3.2 Medizinische Versorgung (Art. 16 Abs. 3 S. 2 RückfRL)

Die medizinische Notfallversorgung und die unbedingte erforderliche Behandlung ist in Deutschland durch das Asylbewerberleistungsgesetz geregelt. Die Vorgaben des Asylbewerberleistungsgesetz erweisen sich aber immer wieder als äusserst unzureichend. Insbesondere werden psychische Erkrankungen häufig nicht erkannt und damit auch nicht oder erst verspätet behandelt. Unter den Abschiebungsgefangenen findet sich regelmässig ein vergleichsweise hoher Anteil an Traumatisierten und anderweitig psychisch behandlungsbedürftigen Personen, nicht zuletzt, weil es durch die Regelungen der sog.

„Dublin—II-Verordnung“ immer wieder zu Inhaftierungen von Asylsuchenden kommt. Gerade die häufige Inhaftnahme ist sehr belastend für die betroffenen Personen und führt nicht selten zu psychischen Erkrankungen.

Zudem befinden sich Ärzte in Abschiebungshafteinrichtungen teils in der Doppelrolle des behandelnden Arztes und des (amtsärztlichen) Gutachters. Dies führt unweigerlich zu Konflikten. Hier ist eine klare Trennung erforderlich, ggf. durch die Möglichkeit, externe Ärzte hinzuzuziehen.“ (pagina 16 rapport in bijlage)

(Vrije vertaling van onderliggende passage: De medische noodverzorging en de absoluut noodzakelijke behandelingen worden in Duitsland geregeld door de Asielzoekerwet. De voorschriften van deze Asielzoekerswet zijn echter steeds als uiterst ontoereikend te beschouwen. In het bijzonder worden psychische aandoeningen niet opgespoord en daarom ook niet of slechts veel later behandeld.)

CPT/Inf (2003) 20 Report to the German Government on the visit to Germany (<http://www.cpcoe.int/documents/deu/2003-20-inf-enc.htm#Toc5242361>)

"50. Federal law does not specify in which institutions foreign nationals detained under the aliens legislation are to be held. A number of Federal Länder have established special holding centres for foreigners (e.g. Brandenburg, North Rhine-Westphalia). In others (e.g. Bavaria), foreign nationals are held in prison establishments. They can also be kept for prolonged periods in police detention facilities before being transferred to holding centres or prison establishments (cf. paragraph 14)."

UN Working Group on Arbitrary Detention statement upon conclusion of its mission to Germany (26 September- 5 October 2011) (http://www.ohchr.org/EN/News_Events/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=11470&LangID=E)

"With regard to the illegal entry of foreigners to Germany being penalised by the law, detention of those for illegal border crossing, coupled with harsh sentencing, raises again the issue of proportionality and how this needs to be carefully addressed and remedied by the Government. It also provides further examples of situations where alternatives to detention can be used. The Working Group also notes that immigration detainees, particularly in Hamburg, should be accommodated in centres specifically designated for that purpose and not in prisons. Given that its mandate covers the protection of asylum seekers, immigrants and refugees against arbitrary deprivation of liberty, the Working Group requests the Government to ensure that the rights of these individuals are protected in accordance with international human rights standards. It requests the Government to ensure individual procedural guarantees are granted to individuals immediately upon their detention and should particularly give attention to issues such as interpretation, legal counselling and provision of information such as the right to seek asylum. Detention should also be used as a last resort and applied in exceptional cases, for a clearly specified reason and for the shortest possible duration."

Overwegende dat verzoeker een asielzoeker is, en dus een per definitie kwetsbare persoon, die ernstige psychologische problemen kent, die in Duitsland een detentie heeft gekend van 4 maanden op basis van een veroordeling wegens illegale grensovergang, die in België drie broers heeft door wie hij wordt opgevangen; Dat bijgevolg, de Belgische overheid artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 diende toe te passen;

5. Overwegende dat de tegenpartij aanhaalt dat België onmogelijk aan verzoekers wil kunnen voldoen om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien omdat dit zou indruisen tegen het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening;

Dat het objectief van de verordening echter de tegenpartij niet ontslaat van de verplichting om een correcte individuele motivering te gebruiken in individuele beslissingen noch van (andere) Europese normen te respecteren; Dat tegenpartij dan ook verkeerdelijk aanhaalt dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald;

Dat verzoeker verwijst naar bovenstaande argumentatie inzake het aanvoeren van concrete elementen aangaande zijn situatie in Duitsland; Dat omwille van voormelde redenen eveneens artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen werden geschonden;"

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.6. De verzoekende partij doet gelden dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat zij geen kritiek heeft geuit op het asielsysteem in Duitsland en dat derhalve niets zou wijzen op het feit dat een overdracht van verzoeker naar Duitsland een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst naar het eerder vermelde MSS-arrest van het EHRM, stelt dat zij niet voorbereid was op het zogenaamde Dublinverhoor en dat hierbij ook geen raadsman aanwezig is. Zij vervolgt dat zij heeft aangegeven dat zij gedurende vier maanden in detentie was in Duitsland, dat haar familie in België aanwezig was en dat zij medische verzorging nodig heeft. Zij heeft dienaangaande medische stukken neergelegd. Zij heeft die trouwens bij de dienst Vreemdelingenzaken verschillende malen getoond. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft op deze elementen geen antwoord met betrekking tot haar detentie in Duitsland. Er wordt enkel gesteld dat ervan kan worden uitgegaan dat Duitsland de minimumnormen van richtlijn 2003/9/EG respecteert. Zij concludeert dat zij een asielzoeker is en dus per definitie een kwetsbare persoon, die ernstige psychologische problemen kent, die in Duitsland 4 maanden gedetineerd was en die in België drie broers heeft door wie zij wordt opgevangen.

3.3.2.2.7. Uit de vragenlijst die werd ingevuld tijdens het zogenaamde Dublinverhoor blijkt het volgende. Op de vraag of er een specifieke reden was waarom de verzoekende partij in België en asielaanvraag wil indienen, antwoordde zij : *“Ik werd meerdere malen beschoten in Iran. Ik verkoos BE omdat mijn broers hier wonen. Door die schotwonden ben ik nog steeds ziek. Ik heb nog verzorging nodig. Hier ken ik iemand die mij kan steunen (mijn broers).”*. De vraag naar de gezondheidstoestand werd als volgt beantwoord : *“Door die schotwonden ben ik nog steeds ziek. Ik heb nog verzorgingen nodig. Ik ben al bij de dokter geweest in BE (zie kopies medische attesten)”*. De vraag of er redenen zijn, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, zouden rechtvaardigen, stelde de verzoekende partij: *“Ik kwam naar BE omdat mijn broers hier wonen”*. In het administratief dossier bevindt zich voorts nog een stuk –met de hoofding Inschrijving NL, en dus vermoedelijk een stuk dat werd opgemaakt bij het intakegesprek van de verzoekende partij, waarin zij duidelijk aangeeft “veel psychische problemen” te hebben.

Voorts bevinden zich in het dossier, zoals dat door de verzoekende partij werd gesteld, drie getuigschriften –twee van een klinisch psychologe en één van een arts- die onmiskenbaar wijzen op een staat van ernstig PTSS, hetgeen overigens door de verwerende partij niet wordt betwist.

Zelfs aangenomen dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen redenen voorhanden bleken te zijn die, in het algemeen, zouden aannemelijk maken dat Duitsland niet zou voldoen op het vlak van het verlenen van gezondheidszorgen aan asielzoekers, kan niet worden voorbijgegaan aan de specifieke persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Zij had in de loop van de procedure reeds zelf aangegeven de steun van haar broers in België nodig te hebben en veel psychische problemen te hebben, en zij heeft aan de verwerende partij de voormelde getuigschriften bezorgd. In één van die getuigschriften staat te lezen dat de staat waarin de verzoekende partij zich bevindt niet toelaat dat zij alleen wordt gelaten en dat hij nood heeft aan de steun van mensen die zij vertrouwt, zodat het noodzakelijk is dat zij bij haar broer verblijft. Het administratief dossier bevat geen stukken die deze informatie zouden tegenspreken, zodat in de huidige stand van het geding niet anders dan kan worden vastgesteld dat de verwerende partij, door eenvoudigweg te stellen dat de noodzakelijke zorgen ook in Duitsland ter beschikking zijn, zonder rekening te houden met de hiervoor vermelde specifieke situatie van de verzoekende partij, het risico op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ingevolge de persoonlijke toestand van de verzoekende partij niet op de meest rigoureuze wijze heeft onderzocht.

3.3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel, in de mate dat het de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, in deze stand van het geding ernstig is.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij verwijst naar hetgeen hiervoor, sub 3.4.1 reeds werd gesteld. Verder stelt zij dat ten gevolge de relevantie van het middel zij het recht heeft om haar verzoekschrift tot vernietiging onderzocht te zien wanneer zij wordt verwijderd, dat zij vreest voor haar leven in geval van terugkeer naar Iran, dat zij lijdt aan PTSS, zij desbetreffend documenten heeft neergelegd en het noodzakelijk is dat zij steun kan hebben van haar broers en dat de afwezigheid van familiale opvang alsmede het feit dat volgens de rapporten door de Duitse asielautoriteiten geen aandacht wordt besteed aan psychische ziektes, voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Voorts stelt zij dat zij volledig getraumatiseerd is door haar eigen verleden in Iran maar ook door de manier waarop zij in Duitsland werd behandeld en in detentie werd genomen. Zij is ervan overtuigd dat zij in Duitsland niet de nodige medische hulp kan krijgen en dat de voor haar onmisbare familiale steun niet aanwezig zal zijn.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat haar familieleven ernstig verstoord wordt. Het nadeel dat erin bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in haar familieleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 maart 2012, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. WIJNANTS